RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
26. november 1991 *

I sag T-146/89,

Calvin Williams, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Luxembourg, ved advokat Jean-Paul Noesen, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokatens kontor, 18, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ved Marc Ekelmans, Michel Becker og Jean-Marie Stenier, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Revisionsrettens sæde, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af samtlige de akter, der er udstedt af Disciplinærrådet, som skulle træffe afgørelse med hensyn til de forhold, der blev lagt sagsøgeren til last, annullation af den af Revisionsrettens formand trufne afgørelse af 13. februar 1989, som pålægger sagsøgeren den disciplinærsanktion, at hans avancement til næste løntrin suspenderes, samt annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage indgivet den 28. marts 1989, subsidiært om begrænsning af sanktionen til en advarsel,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. november 1990,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 I oktober 1974 blev Calvin Williams ansat af Kontrolkommissionen, en myndighed under Rådet for De Europæiske Fællesskaber, hvis opgave det var at føre tilsyn i økonomiske anliggender. Wiliams blev indplaceret i lønklasse A7 med status som midlertidigt ansat, hvorefter han ved Rådets afgørelse af 16. december 1976 blev udnævnt til tjenestemand ved den omtalte kommission med virkning fra den 1. oktober 1976 og med indplacering i lønklasse A7. Med virkning fra den 1. maj 1978 blev sagsøgeren overflyttet med sin lønklasse til Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Revisionsretten«) efter dennes oprettelse. Sagsøgeren blev herefter forfremmet til lønklasse A6 med virkning fra den 1. maj 1979. Efter den interne udvælgelsesprøve CC / A/17/82 og dommen af 16. oktober 1984 afsagt af De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter benævnt »Domstolen«, sag 257/83, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3547), blev sagsøgeren udnævnt til ekspeditionssekretær med indplacering i lønklasse A5, tredje løntrin, jf. afgørelse fra Revisionsrettens formand af 18. oktober 1984 i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed.

2 Den 3. februar 1987 sendte Williams til Carey, der var medlem af Revisionsretten, samt til Det Forenede Kongeriges premierminister, Thatcher, et telex, der indeholdt alvorlige beskyldninger mod formanden for Revisionsretten og flere af dens medlemmer. Sagsøgeren tilstillede mindst ét luxembourgsk dagblad en kopi af telexet og lod det cirkulere blandt personalet ved Revisionsretten. Den 16. februar 1987 besluttede Revisionsrettens formand som ansættelsesmyndighed at indlede disciplinærsag mod Williams i medfør af artikel 87, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Revisionsrettens formand — der fandt, at Williams' adfærd udgjorde en alvorlig forseelse efter betydningen i vedtægtens artikel 88 — suspenderede ved afgørelse af samme dag øjeblikkeligt Williams fra tjenesten og fastsatte en tilbageholdelse i Williams' løn svarende til 50% af grundlønnen. Herover indbragte Williams den 28. februar 1987 en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, og den 24. marts

1987 anlagde han annullationssag ved Domstolen ledsaget af en begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at få udsat fuldbyrdelsen af afgørelsen. Ved kendelse af 13. april 1987 (sag 90/87 R, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 1801) udsatte formanden for Domstolens Fjerde Afdeling delvis fuldbyrdelsen af den anfægtede afgørelse og nedsatte tilbageholdelsen i den pågældendes løn til 25% af grundlønnen; begæringen om foreløbige forholdsregler toges i øvrigt ikke til følge. Den 8. december 1987 blev sagen slettet af Domstolens register.

3 Ved afslutningen af den disciplinærsag, som var indledt den 16. februar 1987, besluttede Revisionsrettens formand, henset til de ham foreliggende sygejournaler, at sagsøgeren ikke skulle pålægges nogen disciplinærsanktion. Sagsøgeren var blevet beordret på sygeorlov i medfør af vedtægtens artikel 59, stk. 2, for tidsrummet fra den 12. juni 1987 til den 12. juni 1988.

4 Den 29. februar 1988 udarbejdede sagsøgerens overordnede, Cuesta de la Fuente, bedømmelsen af ham for perioden fra den 1. januar 1986 til den 31. december 1987. Ved en notits af 20. juni 1988 anmodede sagsøgeren bedømmeren om en samtale i den anledning.

5 Ved notits af 24. august 1988 forelagde sagsøgeren medlem af Revisionsretten Angioi en appel vedrørende sin bedømmelse, således som den var blevet udarbejdet den 29. februar 1988. I rubrikken »offentliggørelser« i bedømmelsen, som skulle udfyldes af den tjenestemand, der skal bedømmes, havde sagsøgeren anført »one telex«.

6 Den 2. september 1988 forelagde sagsøgeren Revisionsrettens formand i hans egenskab af ansættelsesmyndighed en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, i hvilken han krævede at blive udnævnt til lønklasse A4 i medfør af artikel 3 i Revisionsrettens afgørelse nr. 81-5 af 3. december 1981 om kriterierne for udnævnelse i lønklasse og for indplacering på løntrin. Han gjorde i det væsentlige gældende, at hans indplacering som fastsat i udnævnelsesafgørelsen af 18. oktober 1984 — henset til de afvigende kriterier, som var blevet benyttet ved indplaceringen af andre af

Revisionsrettens tjenestemænd, navnlig Ruppert og B. ved disses forfremmelse — var ukorrekt. Han tilføjede en række bemærkninger vedrørende lovligheden af de procedurer, som blev fulgt i Revisionsretten.

7 I ansættelsesmyndighedens svar af 13. september 1988 afviste man sagsøgerens krav, idet man forbeholdt sig senere at indlede disciplinærsag, som ansættelsesmyndigheden fandt nødvendig under hensyn til de beskyldninger, sagsøgeren i sin skrivelse havde fremsat mod Revisionsretten som kollegium og imod dennes ansatte.

8 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. november 1988, anlagde Williams sag, hvorunder han nedlagde påstand om annullation af afgørelsen om at afvise hans krav. Denne sag blev henvist til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, som afviste sagen ved dom af 7. februar 1991 (sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77).

9 Ved afgørelse nr. 88-26 af 5. oktober 1988 udpegede ansættelsesmyndigheden Hedderich som formand for Disciplinærrådet for året 1988 og ved afgørelse nr. 89-4 af 24. januar 1989 Muller som formand for dette råd for året 1989.

10 Ved notits af 13. oktober 1988, tilstillet formanden for Disciplinærrådet den 17. oktober 1988, oplyste Revisionsrettens formand som ansættelsesmyndighed formanden for Disciplinærrådet, at han havde besluttet at indlede disciplinærsag mod sagsøgeren efter reglerne i bilag IX til vedtægten. I fremstillingen af de forhold, som blev påtalt over for sagsøgeren, henviste ansættelsesmyndigheden navnlig i første række til tre af sagsøgeren affattede notitser, for det andet til et afpresningsforsøg, som den pågældende angiveligt havde gjort sig skyldig i over for ansættelsesmyndigheden, og endelig for det tredje offentlige udtalelser, sagsøgeren var fremkommet med vedrørende en tjenestemand ved Revisionsretten.

(udelades)

16 I sin sammenfatning indtog ansættelsesmyndigheden det standpunkt, at indholdet af sagsøgerens tre notitser samt alle de over for ham påtalte forhold — herunder bemærkningen, i rubrikken »offentliggørelser« i hans bedømmelse, om telexet af 3. februar 1987 — udgjorde en tilsidesættelse af hans pligter efter vedtægten, navnlig pligterne efter artikel 12, stk. 1 (pligt til at udvise adfærd i overensstemmelse med den værdighed, tjenestemandsstillingen kræver) og i artikel 21, stk. 1, i vedtægten (pligt til at bistå og rådgive sine foresatte).

17 Efter at have foretaget den undersøgelse, der omtales i artikel 7, stk. 1, i bilag IX til vedtægten, afgav Disciplinærrådet efter stemmeflerhed den 16. januar 1989 en udtalelse, hvorefter de over for sagsøgeren påtalte forhold burde medføre suspension af avancement til højere løntrin indtil den 16. oktober 1995. Formanden for Disciplinærrådet var fortsat Hedderich, skønt han var gået på invalidepension den 31. december 1988.

18 Ved sin bedømmelse af de faktiske forhold og tilsidesættelsen af de vedtægtsforpligtelser, som var blevet lagt sagsøgeren til last, tiltrådte Disciplinærrådet den bedømmelse, ansættelsesmyndigheden havde anlagt i indberetningen, med undtagelse af bedømmelsen på følgende punkter:

— Hvad angår sagsøgerens henvisning, såvel i notitsen af 24. august 1988 som i bedømmelsen af ham, til telexet af 3. februar 1987, fandt Disciplinærrådet, at denne omstændighed ikke kunne lægges til grund for påtale, da det alene drejede sig om en simpel antydning.

— Hvad angår det afpresningsforsøg, som man havde foreholdt sagsøgeren, anså Disciplinærrådet det ikke for bevist, da der ikke var fremsat direkte trusler mod Revisionsretten, medlemmerne eller formanden; Carey havde tillige tilstillet Disciplinærrådet en skriftlig erklæring, i hvilken han udtalte, at den sætning, der var tillagt sagsøgeren, hvad angår hans vedholdende angreb på Revisionsretten og dens medlemmer, navnlig formanden, ikke var blevet udtalt af sagsøgeren.

— Hvad angår overtrædelsen af vedtægtens artikel 21 fandt Disciplinærrådet, at sagsøgeren ikke havde gjort sig skyldig heri, da de bemærkninger, som han blev foreholdt, ikke var fremkommet i forbindelse med den normale udførelse af hans opgaver.

19 Ifølge Disciplinærrådet fremstod udsendelsen af tre af sagsøgeren redigerede notitser henholdsvis den 20. juni, 24. august og 2. september 1988 som sikker og havde kunnet »ramme og skade de deri nævnte personer meget alvorligt«, da »Williams, såfremt han reelt havde ønsket, at de skulle forblive fortrolige, ikke havde insisteret på, at de skulle udfærdiges på skrivemaskine og registreres på sekretariatet i den afdeling, han arbejdede i, men tværtimod i forseglet kuvert havde fremlagt de håndskrevne notitser på hvert enkelt af sagens stadier«.

20 Williams fik lejlighed til at udtale sig over for Revisionsrettens formand som ansættelsesmyndighed den 7. februar 1989.

21 Ved afgørelse af 13. februar 1989 pålagde ansættelsesmyndigheden sagsøgeren sanktionen suspenderet avancement til højere løntrin for perioden 13. februar 1989 — 16. oktober 1995.

22 Ansættelsesmyndigheden fulgte Disciplinærrådets udtalelse bortset fra sagsøgerens omtale af telexet af 3. februar 1987 i notitsen af 24. august 1988 og i bedømmelsen, ligesom ansættelsesmyndigheden heller ikke tiltrådte den konklusion, at der ikke forelå en overtrædelse af vedtægtens artikel 21. Vedrørende telexet anførte ansættelsesmyndigheden for det første, at Williams i notitsen af 24. august 1988 havde udtalt, at han havde taget et fremragende initiativ ved at sende det, og for det andet, at den blotte henvisning til en meddelelse som denne er klart uforenelig med en EF-tjenestemands værdighed og udgør en udtrykkelig bekræftelse — og denne gang med fuldt kendskab til sagen — af usædvanlig graverende udtalelser. Med hensyn til spørgsmålet, om der kunne antages at foreligge en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21, fandt ansættelsesmyndigheden, at pligten til at bistå og råd-

give de overordnede udtrykker den pligt til loyalitet, som en tjenestemand også skal udvise, når han affatter dokumenter, der angår proceduren ved hans bedømmelse eller hans karriere. Ansættelsesmyndigheden fremhævede, at i betragtning af de graverende vedtægtsstridige forhold, som måtte lægges Wiliams til last, og henset til, at han havde rang af ekspeditionssekretær, var sanktionen skriftlig advarsel og irettesættelse hverken passende eller tilstrækkelig.

23 Ved en skrivelse af 23. marts 1989, tilstillet sagsøgerens overordnede den 28. marts 1989, indbragte sagsøgeren en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 13. februar 1989.

24 Revisionsrettens formand, der i sin egenskab af ansættelsesmyndighed fik klagen forelagt, fandt, at denne klage på ny indeholdt injurierende udtalelser, hvorfor han besluttede at undlade at besvare den udtrykkeligt. Ved notits af 13. juli 1989, fremsendt på ansættelsesmyndighedens vegne, fik sagsøgeren meddelelse herom.

Retsforhandlinger

25 Dette er baggrunden for, at Williams ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. oktober 1989, anlagde denne sag mod Revisionsretten. Sagen blev registreret under nr. 323/89.

26 I medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans henviste Domstolen ved kendelse af 15. november 1989 sagen til Retten, hvor den blev registreret under nr. T-146/89.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) — der finder sagen tilstrækkeligt oplyst efter en gennemgang af sagens akter — besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

28 Den mundtlige forhandling fandt sted den 28. november 1990. Parternes repræsentanter afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.

29 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet admitteres.

— Samtlige de af Disciplinærrådet udstedte retsakter under sagens behandling annulleres på grund af formelle mangler, krænkelse af retten til kontradiktion samt urigtig fortolkning af artikel 12 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

— Den anfægtede afgørelse af 13. februar 1989 annulleres på grund af tilsidesættelse af artikel 12 og 21 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.

— Den stiltiende afvisning af klagen, indgivet den 28. marts 1988, annulleres.

— Såfremt der afsiges annullationsdom, fastsættes alle de heraf flydende pligter.

— Subsidiært begrænses den fastsatte sanktion til en skriftlig advarsel.

— Sagsøgte tilpligtes under alle omstændigheder at afholde alle sagens omkostninger.

30 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagens afvises fra påkendelse, for så vidt som der subsidiært er nedlagt påstand om en mindre alvorlig sanktion.

— I øvrigt frifindes sagsøgte.

— Det fastslås, at hver part bærer sine egne omkostninger.

Formaliteten

31 Sagsøgte har ikke påstået, at sagen i og for sig bør afvises, bortset fra den subsidiære påstand om, at Retten begrænser ansættelsesmyndighedens sanktion til en skriftlig advarsel. Herved påberåber sagsøgte sig Domstolens praksis, hvorefter det tilkommer ansættelsesmyndigheden at vælge den passende sanktion, når de forhold, der er blevet påtalt over for tjenestemanden, er bevist. Sagsøgte konkluderer heraf, at sagen derfor bør afvises, for så vidt som sagsøgeren har påstået ændring af den anfægtede afgørelse.

32 Sagsøgeren har heroverfor svaret, at han ikke anser nævnte retspraksis for relevant i denne sag, hvilket han begrunder med, for det første, at de omstændigheder, der gav anledning til sanktionen, ikke er bevist, og for det andet, at den fastsatte straf, selv om beviset skulle foreligge, er så proportionsløs i forhold til det, der lægges sagsøgeren til last, at valget af straffen i sig selv er magtfordrejning eller måske magtmisbrug, og at straffen ikke er en sanktion, men snarere udtryk for et opgør.

33 Retten skal hertil anføre, at Domstolen gentagne gange har antaget, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden at foretage valget af den passende sanktion, når de forhold, der er påtalt over for tjenestemanden, er bevist. Retten kan ikke sætte sin

bedømmelse i stedet for disciplinærmyndighedens, bortset fra tilfælde, hvor der foreligger en åbenbar fejl eller magtfordrejning (dom af 19.4.1988, forenede sager 175/86 og 209/86, M. mod Rådet, Sml. s. 1891, præmis 9, og af 29.1.1985, sag 228/83, F. mod Kommissionen, Sml. s. 275, præmis 34). Selv om Retten, når den udøver sin kontrol, eventuelt kan annullere ansættelsesmyndighedens afgørelse, kan Retten imidlertid ikke herved erstatte denne med sin egen. Heraf følger, at sagsøgerens subsidiære påstand om, at Retten begrænser den ham pålagte sanktion til en skriftlig advarsel, afvises.

Realiteten

34 Til støtte for annullationspåstandene har sagsøgeren fremsat en række anbringender, der dels vedrører disciplinærsagens form og dels vedrører berettigelsen af afgørelsen af 13. februar 1989; anbringenderne kan i det væsentlige sammenfattes således:

— Disciplinærrådet var ikke forskriftsmæssigt sammensat.

— Et af de vidner, som blev hørt af Disciplinærrådet, var ikke upartisk.

— Disciplinærrådet fremsatte sin udtalelse for sent.

— Disciplinærsagen blev gennemført, og afgørelsen truffet, under tilsidesættelse af princippet om dømmende myndigheders uafhængighed og upartiskhed.

— Afgørelsen medførte en krænkelse af princippet non bis in idem.

— Afgørelsen hviler på en urigtig kvalifikation af faktum med henvisning til strafferetten.

— Afgørelsen er behæftet med retsvildfarelser vedrørende den retlige kvalifikation af faktum set i forhold til vedtægtens artikel 12 og 21.

— Afgørelsen er i strid med proportionalitetsprincippet.

— Afgørelsen er behæftet med magtfordrejning.

Anbringendet om ulovlig sammensætning af Disciplinærrådet

35 Ifølge sagsøgeren var Disciplinærrådet ulovligt sammensat. Som begrundelse har sagsøgeren henvist til, at Disciplinærrådets formand Hedderich på det tidspunkt, da rådet afgav sin udtalelse, fra den 1. januar 1989 ikke længere var tjenestemand i aktiv tjeneste — Hedderich var gået på invalidepension med virkning fra den 31. december 1988 — og at Disciplinærrådet ifølge Revisionsrettens afgørelse nr. 89-4 i hele 1989 måtte have haft Muller som formand.

36 Sagsøgte har henvist til, at Disciplinærrådet i medfør af artikel 4 i bilag II til vedtægten består af en formand og fire medlemmer. Ansættelsesmyndigheden udpeger hvert år formanden for Disciplinærrådet (artikel 5, stk. 1, i bilag II til vedtægten). Formanden medvirker ikke ved rådets afgørelser bortset fra, når der er tale om procedurespørgsmål, eller i tilfælde af stemmelighed (artikel 8, stk. 1, i bilag IX til vedtægten). Ifølge sagsøgte forholder det sig således, at når Disciplinærrådet har afgivet udtalelse konkret med stemmeflerhed og uden indgriben fra formanden, uanset det antages, at der er forekommet en uregelmæssighed vedrørende formandens person, er en sådan uregelmæssighed ikke tilstrækkelig til at ændre gyldigheden af den afgørelse, der senere træffes af ansættelsesmyndigheden.

37 Sagsøgte gør tillige gældende, at ingen vedtægtsbestemmelse kræver, at Disciplinærrådets formand skal være tjenestemand i aktiv tjeneste. Derfor kan det forhold, at Disciplinærrådet som formand havde en tjenestemand, der gik på pension, 16 dage før rådet afgav sin udtalelse, ikke gøre proceduren ulovlig.

38 Det er sagsøgerens opfattelse, at sagsøgtes argument i sin yderste konsekvens er ensbetydende med at antage, at ansættelsesmyndigheden til formand for Disciplinærrådet kan udpege ikke blot en pensioneret tjenestemand, men endda personer, som aldrig har været tjenestemænd.

39 Med hensyn til det forhold, at en ny formand var blevet udpeget for 1989, har sagsøgte gjort gældende, at det fremgår af sagsøgtes egne regler, at Disciplinærrådet, når en disciplinærsag var blevet indledt i løbet af 1988, som formand måtte have den, som blev udnævnt for dette år, indtil en udtalelse er afgivet, og det vil sige Hedderich; tilsvarende forbliver Muller formand for Disciplinærrådet, indtil udtalelse er afgivet, når en disciplinærsag indledes i løbet af 1989. Ifølge sagsøgte hviler denne fortolkning på det principielle krav om en hensigtsmæssig forvaltning, som hindrer, at man, uden at det er nødvendigt, under en sag udskifter formanden for et paritetisk organ, ligesom de almindelige grundsætninger om procedurereglers tidsmæssige anvendelse er afgørende for fortolkningen.

40 Retten finder i denne sag, at den omstændighed, at den person, som var formand for Disciplinærrådet i 1988, fortsat var formand for rådet i de 16 første dage af januar 1989, ikke er en sådan mangel, at rådets sammensætning bliver ulovlig. Rådet modtog således ansættelsesmyndighedens indberetning den 17. oktober 1988, og næsten hele undersøgelsen fandt sted i 1988 med den samme person som formand. At denne selvsamme person fortsat var formand for rådet, indtil det afgav udtalelse den 16. januar 1989, er ikke en sagsbehandlingsfejl, men er tværtimod en korrekt anvendelse af princippet om hensigtsmæssig forvaltning. En sådan løsning sikrer rettighederne hos en tjenestemand, som der er indledt disciplinærsag imod, for så vidt som den gør det muligt, at de personer, der har gennemgået akterne, hørt vidnerne og i almindelighed foretaget det fornødne i forbindelse med denne undersøgelse — der skal fastslå faktum og den pågældende tjenestemands ansvar — er de samme som de, der afgiver udtalelse efter artikel 7 i bilag IX til vedtægten. Formandens identitet har desuden, og under alle omstændigheder ikke i den konkrete sag, spillet en afgørende rolle, da Disciplinærrådet vedtog sin udtalelse. Den blev afgivet efter stemmeflerhed blandt medlemmerne af rådet, hvorfor formanden ikke medvirkede ved afgørelsen.

41 Dette anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

Anbringendet om det partiske vidne

42 Sagsøgeren har gjort gældende, at Disciplinærrådets overbevisning i vidt omfang hviler på udtalelser fra B, der som vidne må udelukkes, fordi han havde en bestående og aktuel interesse i sagens udfald. Interessen bestod i, at vidnet, der var indplaceret i samme lønklasse som sagsøgeren, kunne og stadig kan gøre sig forhåbninger om en forfremmelse, som sagsøgeren risikerer at gå glip af.

43 Ifølge sagsøgte kan dette forhold i mangel af andre holdepunkter ikke være tilstrækkeligt til at anklage det pågældende vidne for partiskhed og derfor så meget desto mere heller ikke være tilstrækkeligt til at hævde, at disciplinærsagens lovlighed herved blev påvirket.

44 Retten skal udtale, at anbringendet om et vidnes angiveligt foreliggende partiskhed, således som det er blevet fremlagt af sagsøgeren, ikke er ledsaget af nogen omstændighed, som gør det muligt at bedømme dets berettigelse. Den hviler på den blotte konstatering, at det pågældende vidne er i samme lønklasse som sagsøgeren. Dette faktum kan ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at godtgøre, at et vidne har en personlig interesse, der er uforenelig med kravet om, at vidner skal være upartiske. Hertil kommer, at hvis man forudsatte, at den omstændighed kunne påvirke den pågældendes vidneudsagn, påhviler det Disciplinærrådet at bedømme udsagnet efter sund kritisk sans.

45 Anbringendet kan derfor ikke lægges til grund.

Anbringendet om Disciplinærrådets forsinkede udtalelse

46 Sagsøgeren har gjort gældende, at Disciplinærrådets udtalelse klart blev afgivet for sent. Ansættelsesmyndighedens indberetning blev således forelagt rådet den 13. oktober 1988, og det var først den 17. januar 1989, at rådet afgav en udtalelse bagudateret til den 16. januar 1989. Der foreligger hermed en overtrædelse af artikel 7 i vedtægtens bilag IX, hvorefter Disciplinærrådet afgiver sin udtalelse inden en måned efter den dag, hvor sagen blev forelagt for det.

47 Sagsøgte har svaret, at når rådet indleder en undersøgelse, ændres fristen til tre måneder, og i denne sag indledte Disciplinærrådet netop en undersøgelse. Ansættelsesmyndighedens indberetning, som omtales i artikel 1 i bilag IX til vedtægten, som var dateret den 13. oktober 1988 (en onsdag) blev sendt til Disciplinærrådets formand den 17. oktober 1988 (en mandag), hvorfor denne sag, selv om udtalelsen reelt var blevet afgivet den 17. januar 1989, tillige indgik i beregningen af de af vedtægten fastsatte frister.

48 Dette anbringende savner åbenbart grundlag. Disciplinærrådet afgav udtalelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 7 i bilag IX til vedtægten. I betragtning af, at rådet indledte en undersøgelse, var fristen tre måneder. Ifølge stemplerne på udtalelsen blev ansættelsesmyndighedens indberetning sendt til Disciplinærrådets formand den 17. oktober 1988, hvilket, jf. sagsøgtes forklaringer, svarer til en rimelig oversendelsesfrist. Tremånedersfristen udløb således den 17. januar 1989, den dato, på hvilken udtalelsen blev afgivet ifølge sagsøgeren.

49 Det må desuden påpeges, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at fristerne i artikel 7 i vedtægtens bilag VII ikke er bindende frister, som medfører, at retsakter udstedt efter udløbet rammes af nullitet, men de udgør regler om hensigtsmæssig forvaltning. Domstolen har udtrykkelig fastslået, at Disciplinærrådet kan have brug for en længere frist end fristen efter artikel 7, for at det kan foretage en tilstrækkeligt fuldstændig undersøgelse, som tillige for tjenestemanden frembyder samtlige garantier efter vedtægten (dom af 19.4.1988, forenede sager 175/86 og 209/86, M. mod Rådet, Sml. s. 1891, præmis 16, og af 29.1.1985, sag 228/83, F. mod Kommissionen, Sml. s. 275, præmis 30).

50 Heraf følger, at dette anbringende ikke kan lægges til grund.

Anbringendet om krænkelse af princippet om dømmende myndigheders uafhængighed og upartiskhed

51 Ifølge sagsøgeren var Mart, der var formand for Revisionsretten på tidspunktet for sagens omstændigheder, og som havde funktion som ansættelsesmyndighed, involveret på fire punkter:

— Han var angiveligt offer for et af de sagsøgeren foreholdte omstændigheder, nemlig henvisningen til telexet af 3. februar 1987.

— Han var »anklager«, idet han forelagde sagen for Disciplinærrådet.

— Han var den myndighed, som traf afgørelse i disciplinærsagen.

— Han var dommer i første instans på grundlag af vedtægtens artikel 90.

52 Sagsøgeren — der ikke vil gå så langt som til at anfægte gyldigheden af disciplinærsagen, således som den skal forløbe efter vedtægten, og som i det hele erkender, at en disciplinærsag ikke er en straffesag efter betydningen i artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention — er af den opfattelse, at Mart's involvering på de omtalte fire punkter krænker en af de almindelige retsgrundsætninger, der fastslås i konventionen, og som også finder anvendelse i disciplinærsager; grundsætningen indeholder et krav om, at dømmende myndighed udøves uafhængigt og upartisk.

53 Heroverfor har sagsøgte gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens kumulering af funktioner, nemlig den funktion at tage initiativ til at indlede disciplinærsag, og funktionen som den instans, der træffer afgørelse i sagen, følger formålet i ved-

tægtsbestemmelserne, ligesom det i øvrigt er karakteristisk for den internationale tjenestemandsret, at disciplinærmyndigheden er en del af de overordnedes beføjelser. Sagsøgte fremhæver desuden, at sagsøgeren — selv om det i den konkrete sag er korrekt, at den person, som udøvede ansættelsesmyndighedens beføjelser, desuden var den, som »angrebene« var rettet mod fra sagsøgerens side — dårligt kan bruge som argument, at der hos Revisionsrettens formand foreligger denne kumulation af funktioner, eftersom sagsøgeren jo selv fandt at burde inddrage ansættelsesmyndigheden i sine angreb og hermed skabte denne kumulation af funktioner, som han nu vil anfægte.

54 Sagsøgeren har i replikken gjort den opfattelse gældende, at ansættelsesmyndigheden burde have været så anstændig, at den delegerede ansættelsesmyndighedens beføjelse til at indlede disciplinærsag til en anden myndighed, og at de fire beføjelser, som fremhæves i stævningen, bestemt ikke »følger vedtægternes formål«.

55 Sagsøgte har bemærket, at anbringendet om krænkelse af princippet om, at dømmende myndighed skal udøves uafhængigt og upartisk, under alle omstændigheder bør betragtes som et nyt anbringende, for så vidt som det ikke optræder i klagesagen; anbringendet bør derfor afvises.

56 Det må, som sagsøgte med rette har gjort, påpeges, at nærværende anbringende ikke er blevet gjort gældende i klagesagen, og at sagsøgeren først har gjort det gældende under den skriftlige forhandling for Retten. Retspraksis har således fastslået følgende: »Den tjenestemand, som har valgt at indgive forudgående klage, [kan] for Domstolen dels kun nedlægge påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun fremsætte indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte. Disse indsigelser kan for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse med den« (Domstolens dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9, af 26.1.1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, Sml. s. 99, præmis 10, og af 14.3.1989, sag 133/88, Casto del Amo Martínez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 10; jf. også dom af 7.5.1986, sag 52/85, Rihoux m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1555, præmis 13).

57 Herved må det fastslås, at den administrative klage i denne sag ikke blot ikke refererer til dette anbringende, men ikke indeholder nogen omstændighed, af hvilken sagsøgte endog ved en udvidende fortolkning af klagens formulering kunne forstå, at sagsøgeren havde til hensigt at påberåbe sig en krænkelse af princippet om, at dømmende myndighed skal udøves uafhængigt og upartisk.

58 Under disse omstændigheder må anbringendet afvises fra påkendelse.

59 Det må tillige bemærkes, at det med vedtægten udtrykkeligt har været hensigten at tillægge ansættelsesmyndigheden en flerhed af funktioner. Således bestemmer vedtægtens artikel 87 og artikel 1 i vedtægtens bilag IX, at det er ansættelsesmyndigheden, der rejser sag for Disciplinærrådet ved en indberetning; nævnes må vedtægtens artikel 87 samt artikel 7, stk. 3, i bilag IX, der bestemmer, at det er ansættelsesmyndigheden, som træffer afgørelse om at pålægge sanktionen; endelig må nævnes, at vedtægtens artikel 90, stk. 2, udtaler, at det er ansættelsesmyndigheden, der skal besvare en klage. I denne sag er forholdet det, at den person, som udøvede ansættelsesmyndighedens beføjelser, også var den person, mod hvem Williams havde rettet sine udtalelser, som er påtalt over for ham, men det må bemærkes, at den omtalte person ikke var den eneste, som Williams' udtalelser tog sigte på, eftersom disse inddrog Revisionsretten som institution, Rettens medlemmer og lederne af deres kontorer samt Rettens generalsekretær og visse af dens tjenestemænd. Heraf følger, *at* sagsøgeren ikke kan kritisere ansættelsesmyndigheden for at have udøvet de beføjelser, der tilkom den efter vedtægten, og *at* ansættelsesmyndigheden reagerede korrekt ved at bevare samtlige sine funktioner.

Anbringendet om princippet non bis in idem

60 Sagsøgeren har protesteret mod afgørelsen af 13. februar 1989, som han anser for en krænkelse af princippet non bis in idem i det omfang, hvori man for anden gang pålægger sanktion for de forhold, der står i forbindelse med telexet af 3. februar 1987, skønt Disciplinærrådet i sin udtalelse netop afviste at lægge ham de udtalelser, han havde fremsat vedrørende telexet, til last.

61 Hvad man ifølge sagsøgte helt præcist bebrejder sagsøgeren, er, at han hævder at have taget et fremragende initiativ den 3. februar 1987 med henblik på at redde »vor dødsmærkede institution fra den fuldstændige moralske fallit«, dvs. i telexet at have bekræftet notitsen af 24. august 1988, ligesom han gjorde i bedømmelsen af ham, hvor han i rubrikken »offentliggørelse« nævnte den. Ifølge sagsøgte finder princippet non bis in idem ikke anvendelse i sagen, idet de påtalte forhold klart adskiller sig fra dem, som var begrundelsen for at indlede den foregående disciplinærsag.

62 Sagsøgte gør endvidere gældende, at anbringendet om krænkelsen af princippet non bis in idem ikke blev påberåbt i klagesagen, men først i stævningen. Under disse omstændigheder bør anbringendet efter sagsøgtes opfattelse derfor afvises.

63 I så henseende må det konstateres, som sagsøgte med rette har gjort, at den administrative klage i denne sag ikke blot ikke omtaler krænkelsen af princippet non bis in idem, men heller ikke indeholder nogen omstændigheder, af hvilken sagsøgte endog ved en udvidende fortolkning af klagens formulering kunne forstå, at sagsøgeren ville gøre det gældende for første gang under den skriftlige forhandling for Retten.

64 Af de samme grunde som dem, der er fremlagt ovenfor (jf. præmis 56), følger det, at dette anbringende må afvises fra påkendelse.

65 Det er tillige Rettens opfattelse, at sagsøgerens henvisning til telexet af 3. februar 1987, såvel i notitsen af 24. august 1988 som i bedømmelsen af ham, i sig selv udgør en handling, der er klart adskilt fra afsendelsen af telexet, eftersom sagsøgeren bevidst og med forståelse af ansvaret på ny fuldt ud har taget dens indhold på sin kappe, hvorfor der konkret ikke foreligger nogen krænkelse af princippet non bis in idem.

Anbringendet om urigtig kvalifikation af faktum med henvisning til strafferetten

66 Sagsøgeren finder, at ansættelsesmyndighedens indberetning, Disciplinærrådets udtalelse og den anfægtede afgørelse har søgt en kvalifikation af faktum i forhold til strafferetten, hvis terminologi de har lånt (bagvaskelse, trusler, afpresning). Sagsøgeren fremhæver, at de pågældende instanser således har tiltaget sig en rolle, som i princippet tilkommer kriminalretterne i den medlemsstat, i hvilken de faktiske omstændigheder har udspillet sig eller eventuelt i den medlemsstat, som gerningsmanden kommer fra, for så vidt som strafferetten i denne stat anerkender, at dens domstole har jurisdiktion i relation til handlinger begået af dens statsborgere i udlandet. Ifølge sagsøgeren havde ansættelsesmyndigheden kunnet indlede strafferetlig forfølgning ved de luxembourgske kriminalretter med henblik på de omstændigheder, som lægges ham til last. Disciplinærrådet og ansættelsesmyndigheden tog fejl ved at antage, at en straffelovsovertrædelse ipso facto er en disciplinærsanktioneret forseelse.

67 Sagsøgte har gjort gældende, at man i ønsket om at afklare den pågældendes forhold henviste til begreber fra en medlemsstats strafferet, og at den anfægtede afgørelse på ingen måde tager sigte på at fastslå en overtrædelse af Luxembourgs straffelov, men på en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 12 og 21.

68 I så henseende er det tilstrækkeligt at påpege, at Domstolen har fastslået følgende: »Intet forhindrer de disciplinære myndigheder i at gøre brug af en tilnærmelse til begreberne i strafferetten med henblik på at definere eller eventuelt subsumere de faktiske omstændigheder, der er forelagt dem til bedømmelse; i betragtning af den organiske adskillelse mellem disciplinær og strafferetlig forfølgning foreligger der ingen risiko for sammenblanding til skade for den tjenestemand, som er underkastet disciplinær forfølgning« (dom af 30.5.1973, sag 46/72, De Greef mod Kommissionen, Sml. s. 543, præmis 30 og 31).

69 Dette anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

Anbringendet om den fejlagtige retlige kvalifikation af faktum i forhold til vedtægtens artikel 12 og 21

70 Sagsøgeren har bestridt at have tilsidesat sine forpligtelser efter vedtægtens artikel 21. Ifølge sagsøgeren fremgår det på ingen måde af sagens akter, at han har undladt at bistå eller rådgive sine overordnede, eller at han ikke har udført de opgaver, han fik overdraget. Tjenestemandens pligt til at udvise loyalitet og samarbejdsvilje er i følge sagsøgeren en pligt, der specifikt er knyttet til udførelsen af opgaverne, og som er en pligt i forhold til institutionen, men der er ikke tale om en pligt til servil adfærd i forhold til en overordnet fysisk person. Det er hans opfattelse, at man ikke kan bebrejde en tjenestemand, der tager initiativ til at redde sin institution fra den fuldstændige moralske fallit, at han ikke har udvist loyalitet over for institutionen.

71 Ifølge sagsøgte er pligten til at bistå de overordnede som fastsat i vedtægtens artikel 21 kun et særligt udtryk for den almindelige loyalitetspligt, som påhviler enhver tjenestemand, og som Domstolen med føje har beskrevet som en grundlæggende pligt til loyalitet og samarbejde, der påhviler enhver tjenestemand over for den myndighed, han henhører under. Den anfægtede afgørelse påtaler ifølge sagsøgte med fuld ret over for sagsøgeren, at han ikke har opfyldt denne pligt til loyalitet, idet han, uden forbindelse med genstanden for de dokumenter, i hvilke sagsøgerens injurierende udtalelser fandtes, og fuldstændig uafhængigt i forhold til den nævnte genstand, fremsatte disse udtalelser mod medlemmerne af Revisionsretten, herunder en af dens tidligere formænd, idet han f.eks. betegnede deres adfærd som »shady, disgusting and criminal«.

72 Retten finder, at ordvalget i de to notitser, sagsøgeren er ophavsmand til, ligesom ordvalget i telexet af 3. februar 1987 — der angriber institutionen, dens medlemmer og visse navngivne tjenestemænd — er udtryk for en alvorlig tilsidesættelse af den grundlæggende pligt til loyalitet, der påhviler enhver tjenestemand i forhold både til den institution, han tilhører, og til sine overordnede (Domstolens dom af 14.12.1966, sag 3/66, Alfieri mod Parlamentet, Sml. s. 317; org. ref. Rec. s. 634, på s. 650), som vedtægtens artikel 21 er et særligt udtryk for. Overholdelsen af loyalitetspligten gælder ikke blot ved udførelsen af de særlige opgaver, som overlades tjenestemanden, men rækker videre frem til hele forholdet mellem tjenestemanden og institutionen, og tjenestemanden skal i medfør af den nævnte pligt i almindelighed afholde sig fra enhver form for adfærd, der kan opfattes som et angreb på den værdighed og den respekt, som tilkommer institutionen og dens

autoriteter. Under disse omstændigheder er det Rettens opfattelse, at ansættelsesmyndigheden korrekt fandt, at sagsøgerens adfærd krænkede vedtægtens artikel 21.

73 Herefter kan dette klagepunkt ikke lægges til grund.

74 Sagsøgeren har desuden bestridt at have tilsidesat pligterne efter vedtægtens artikel 12, hvilket han begrunder med, at hans meningstilkendegivelser ikke opfyldte det offentlighedskriterium, som artiklen kræver, for at der kan antages at foreligge en krænkelse af artiklen. Det er hans opfattelse, at omdeling af en klage i de tjenestegrene, der skal behandle klagen, ikke er en foranstaltning til offentliggørelse. Der er en fordrejning at antage, at et fortroligt dokument er en offentlig meningstilkendegivelse, når ophavsmanden kun udøver sin klageret.

75 Sagsøgte har gjort gældende, at vedtægtens artikel 12, stk. 1, bestemmer følgende: »Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver handling, især enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver.« Det fremgår af ordlyden, at sagsøgeren med urette hævder, at hans adfærd ikke har offentlighedspræg, for at bestride enhver overtrædelse af denne forskrift. Forskriften tager nemlig i almindelighed sigte på »enhver handling, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver« og som noget særligt kun den »offentlige« meningstilkendegivelse. Sagsøgte finder, *at* sagsøgerens argumentation vedrørende begrebet offentlighed følgelig bliver betydningsløs, *at* rundsendelsen af notitserne blev uundgåelig, og *at* Williams' udtalelser ikke var nødvendige, når henses til genstanden for hans krav, og kan adskilles herfra, uden at de omtvistede notitser taber deres betydning.

76 Retten skal bemærke, at vedtægtens artikel 12 i almindelighed forbyder en tjenestemand at foretage enhver handling, især enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver. Konkret udgør sagsøgerens tre notitser via deres karakter handlinger, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver, hvorved det er unødvendigt at tage stilling til, i hvilket omfang de er blevet offentliggjort. Tillige må det dog bemærkes, at sagsøge-

rens notitser ganske utvivlsomt havde et offentlighedspræg. Den omstændighed, at notitserne var administrative klager, indebærer ikke, at de havde fortrolig karakter. Notitserne blev behandlet som ganske sædvanlige klagesager, og rundsendelsen af dem var, således som det blev antaget i Disciplinærrådets udtalelse, uundgåelig inden for institutionen og kunne meget alvorligt angribe og skade institutionen samt de personer, der stod opført i notitserne med navns nævnelse. Det samme må antages for de offentlige udtalelser over for Ruppert, der er blevet bekræftet af dem, som hørte dem.

77 Følgelig kan dette klagepunkt ikke lægges til grund.

78 Sagsøgeren har protesteret mod, at man har kvalificeret hans udtalelser som bagvaskelse og injurier, hvilke han har begrundet med, at udtalelserne med sikkerhed ikke kan være bagvaskelse, eftersom indholdet er i overensstemmelse med kendsgerningerne.

79 Revisionsretten er af den opfattelse, at de over for sagsøgeren påtalte retsstridige forhold ikke består i, at han skriftligt eller mundtligt er fremkommet med urigtige udsagn, men at han har tilsidesat sin pligt til at udvise loyalitet og værdighed ved at injuriere flere personer.

80 Også dette klagepunkt må forkastes. De af sagsøgeren fremsatte meningstilkendegivelser indeholder faktisk udsagn, der i hvert fald er injurierende og i sig selv er en krænkelse af de pligter, som vedtægtens artikel 12, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, pålægger tjenestemændene. Hvis sagsøgeren fandt, at visse af Revisionsrettens tiltag var blevet truffet under krænkelse af Traktaternes bestemmelser, stod det ham frit for at benytte alle til rådighed stående retsmidler eller foretage egne handlinger, men således, at det skete under overholdelse af vedtægtens principper, dvs. ved både i skrift og tale at overholde den tilbageholdenhed og det mådehold, som kræves af enhver tjenestemand.

Anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

81 Sagsøgeren har gjort gældende, at der består et skrigende misforhold mellem de forhold, der af Disciplinærrådet er blevet påtalt over for ham, og den sanktion, rådet foreslog, og som blev pålagt af ansættelsesmyndigheden. Det er hans opfattelse, at den pålagte sanktion økonomisk svarer til en tilnærmelsesvis sum på 6 543 150 LFR. Ifølge luxembourgske strafferetlige kriterier svarer dette beløb til 6 543 dages frihedsberøvelse, eller 17 år, 11 måneder og 34 dage.

82 Sagsøgte har svaret, at suspenderet avancement til et højere løntrin i vedtægtens artikel 86 står opført som nr. tre på en skala, der indeholder syv typer af sanktioner; nævnte sanktion er nr. et blandt de fem, som kun kan pålægges af ansættelsesmyndigheden efter udtalelse fra Disciplinærrådet. Ifølge vedtægten er der herved tale om den mildeste blandt de sanktioner, der kommer på tale ved alvorlige forseelser. Den alvorlige karakter af de forseelser, der tilregnes sagsøgeren, og den omstændighed, at han har rang af ekspeditionssekretær, måtte føre til at antage, at de mildeste sanktioner skriftlig advarsel og irettesættelse ikke var passende og tilstrækkelige.

83 Det må påpeges, at når de handlinger, en tjenestemand lastes for, er bevist, tilkommer det ifølge Domstolens praksis ansættelsesmyndigheden at vælge den hertil svarende sanktion. Retten kan ikke sætte sin vurdering i stedet for denne myndigheds, undtagen i tilfælde af åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning (dom af 29.1.1985, sag 228/83, F. mod Kommissionen, Sml. 275, præmis 34, og af 30.5.1973, sag 46/72, De Greef mod Kommissionen, Sml. s. 543, præmis 44, 45 og 46). Hvad specielt angår det spørgsmål, om den sagsøgeren pålagte sanktion står i misforhold til, hvor alvorlige de forhold er, der er påtalt over for ham, må det fremhæves, at Domstolen også har fastslået, at valget af den sanktion, der skal pålægges i det enkelte individuelle tilfælde, er baseret på en generel vurdering af sagens samtlige konkrete omstændigheder og særegenheder, idet vedtægtens artikel 86-89 ikke fastsætter forhold mellem de opregnede sanktioner og de forskellige former for overtrædelse af tjenestepligterne, der begås af tjenestemændene (dom af 5.2.1987, sag 403/85, F. mod Kommissionen, Sml. s. 645, præmis 26). I denne sag har Retten allerede (jf. præmis 72-76) fastslået, at de forhold, der er lagt til grund i afgørelsen, og som ikke er bestridt, angår alvorlige tilsidesættelser af de grundlæggende pligter, der påhviler enhver tjenestemand. Under disse omstændigheder kan

Retten ikke anse det for klart proportionsløst, at man pålagde sagsøgeren sanktionen suspenderet avancement til højere løntrin.

84 Anbringendet må derfor forkastes.

Anbringendet om magtfordrejning

85 Ifølge sagsøgeren er det et spørgsmål, om det i denne sag virkelig var ansættelsesmyndighedens mening kun at ville pålægge en tjenestemand en sanktion, og om den enorme sanktion, man pålagde ham, ikke snarere må ses som udtryk for andre motiver, der dårligt kan tåle dagens lys. Han fremhæver, at sanktionen, selv om hans avancement til højere løntrin træder i kraft igen ved udløbet af suspensionen, blokerer det senere forløb af hans karriere i lønklasse A5.

86 Sagsøgte har svaret, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for den magtfordrejning, han har påberåbt sig. Ej heller har han fremlagt objektive, relevante og samstemmende indicier for at godtgøre, at den fastsatte straf er enorm, når henses til de klagepunkter, der blev lagt til grund mod ham, og at straffen i sig selv er udtryk for magtfordrejning.

87 I den henseende må det erindres, at begrebet magtfordrejning har et klart afgrænset indhold, og at der ved magtfordrejning forstås, at en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne (jf. Domstolens dom af 4.2.1982, sag 817/79, Buyl mod Kommissionen, Sml. s. 245, præmis 28, og Rettens dom af 12.7.1990, sag T-108/89, Scheuer mod Kommissionen, Sml. II, s. 411, præmis 49).

88 Ifølge fast retspraksis kan en beslutning desuden kun anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må

antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (Domstolens dom af 21.6.1984, sag 69/83, Lux mod Revisionsretten, Sml. s. 2447, og Rettens dom af 12.7.1990, sag T-108/89, Scheuer mod Kommissionen, Sml. II, s. 411, præmis 50).

89 Herved bemærkes først, at sagsøgeren til støtte for nærværende anbringende i det væsentlige har udviklet den samme argumentation som den, der blev fremført til støtte for anbringendet om krænkelse af proportionalitetsprincippet, og som Retten har forkastet ovenfor. I øvrigt kan de formodninger, som sagsøgeren opstiller i almindeligt holdte og upræcise vendinger, ikke udgøre et bevis for, at ansættelsesmyndigheden ved at pålægge ham den valgte sanktion forfulgte et andet formål end det at beskytte den interne orden i en EF-institution.

90 Heraf følger, at dette anbringende ikke kan lægges til grund.

91 På grundlag af samtlige ovenstående betragtninger vil sagsøgte i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

92 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse ved Retten, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 79 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Schintgen Edward García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. november 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand